

Verzoek om lozing kernafval in zee te staken

Met een kleine meerderheid van 54 stemmen vóór en 50 tégen heeft het Europees Parlement de wens uitgesproken dat Nederland, België en Groot-Brittannië de lozing van radioactieve stoffen in zee onmiddellijk zullen staken. De Europese Commissie kreeg een verzoek om een kaderwet uit te werken die ervoor zal zorgen dat de zee niet meer kan worden bevuild met radioactief afval uit de Gemeenschap.

De kwestie was aangekaart door de Duitse socialiste Beate Weber, die er op wees dat zo langzamerhand heel wat mensen afwillen van de lozingen in zee van radioactief materiaal. Demonstraties en petitieën wijzen daar duidelijk op. Persoonlijk onderschreef ze alle protesten tegen de lozingen omdat er naar haar mening geen waarborg is dat er geen radioactieve straling zal uitgaan van het gedumpte afval. Duizenden jaren, aldus de Duitse, blijven wij met een potentieel gevaar opgescheept zitten.

De Belgische onafhankelijke Jaak Vandemeulebroucke die, evenals mevrouw Weber al aan menig debat over kernenergie heeft deelgenomen, herinnerde aan metingen die in de stad Brugge zijn gedaan om de straling van kernafvaltransporten te traceren. Brugge besloot op grond van die metingen transporten van radioactief afval over zijn grondge-

bied te verbieden, een verbod dat door de Belgische regering ongedaan werd gemaakt.

Voedselbron

De Deen Kai Nyborg, wees er op dat de zee een belangrijke bron van voedsel is voor mens en dier en dat de zee daarom volstrekt schoon moet zijn.

Ook Doeke Eisma van D'66 wilde dat er een einde komt aan de lozing op zee van radioactief materiaal maar wilde toch wel duidelijk gemaakt zien dat de lozingen die kort geleden vanuit Nederland plaatsvonden uitsluitend zwakradio-actief materiaal bevatten, afkomstig van ziekenhuizen. Hij vroeg zich af wat andere landen, over wier opruimen van radioactief materiaal men nooit hoort, met dat afval doen. Hij vond het een goed idee de Europese Commissie te vragen ervoor te zorgen dat er voor 1984 aan alle lozingen uit de Gemeenschap een einde komt.

Een geheel ander geluid kwam van de Britse conservatief Robert Moreland die concludeerde dat alleen de resolutie van mevrouw Weber de betiteling afval verdiende. Alles is fout in deze resolutie, aldus de Brit: de cijfers die mevrouw Weber noemt, de mate van straling enzovoort. Als zij spreekt over hoeveelheden afval die in zee zijn gedumpt dan vergeet ze te vermelden dat veruit het grootste deel ervan bestaat uit verpakkingsmateriaal: staal en beton. Er is totaal geen stralingsgevaar te vrezen aangezien de dumpingen alleen plaatsvinden volgens de codes, uitgewerkt in de conventie van Londen, een internationaal accoord.

De Duitse christen-democrate Ursula Schleicher zei dat het onbegonnen werk is de andersdenkenden te overtuigen, aangezien die andersdenkenden principiële tegenstanders zijn van kernenergie. Zij zullen elke manier van wegbergen van radioactief afval bestrijden.

Onnodige angst

Europees commissaris Davignon had uit de resolutie van mevrouw Weber de indruk gekregen dat er geheel geen reglementering zou bestaan voor de lozing van radioactief mate-

Foto boven:
Chris Robinson (links) uit Australië en Robert Duplain (rechts) uit Canada, beiden Greenpeace medewerkers, hebben zich aan een vat van nucleaire gifstof gekend om zo het dumpen in de Atlantische Oceaan te verhinderen.

Foto: Greenpeace.

Foto vorige pagina:
In volle zee trachten leden van Greenpeace het dumpen van vaten met radioactieve stoffen in de Atlantische Oceaan te verhinderen. Bemanningsleden van het dumschip trachten de leden van Greenpeace met hoge druk-spuiten te verjagen.

Foto: Pierre Gleizes, Greenpeace.

riaal. Aangezien die reglementering er wel is vond hij dat een fout. Als men serieus wil reageren op een ernstig probleem, aldus de commissaris, dan moet men wel precies weten wat er aan de hand is. De lozingen die in zee worden toegestaan betreffen zwak radioactief materiaal afkomstig van universiteiten en ziekenhuizen. Als men nu zegt dat dat afval op vier duizend meter diepte gevaarlijk is, dan moet men zich afvragen hoe gevaarlijk het wel moet zijn in die ziekenhuizen en universiteiten. Het is onjuist, besloot Davignon, om onverantwoorde angst te scheppen. De resolutie werd in een nogal beperkt gezelschap van 104 leden aangenomen.

Uit 'Europa van Morgen' jaargang 29 (29) : 501 (22.09.82).